

Міністрів України від 24.04.2003 № 644 // Офіційний вісник України. – 2003. – № 18. – Ст. 856.

Надійшла до редколегії 01.06.2012

Рассмотрены организационно-правовые основы внедрения финансового мониторинга в деятельность банков и предложены пути совершенствования действующего банковского законодательства с целью противодействия легализации преступных доходов.

The organizational-legal bases of introduction of the financial monitoring in activity of banks are considered and the ways of perfection of current bank legislation are offered with the purpose of counteraction of legalization of criminal profits.

УДК 342.953

Д. В. Сіверін

СУТНІСТЬ ТА СТРУКТУРА АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО СТАТУСУ ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОЇ ВИКОНАВЧОЇ СЛУЖБИ

На основі аналізу позицій вчених щодо розуміння правового статусу державного органу виокремлено і досліджено елементи адміністративно-правового статусу органів Державної виконавчої служби.

Одним із важливих критеріїв оцінки стану законності у державі є виконання рішень органів і посадових осіб щодо реалізації юрисдикційних повноважень. Примусове виконання таких рішень покладено на Державну виконавчу службу, яка покликана відновлювати порушені права та свободи, забезпечувати невідворотність юридичної відповідальності. Якість примусового виконання рішень висвітлює рівень дієвості механізму правового регулювання. Від неї безпосередньо залежить рівень виховання громадян у дусі поваги до закону, юридична цінність рішень, які приймаються від імені держави. Особливого значення набуває діяльність виконавчої служби з огляду на входження української держави до міжнародних (світових і європейських) організацій.

У зв'язку з цим метою нашої статті є розкриття сутності та дослідження елементів адміністративно-правового статусу Державної виконавчої служби України.

У юридичній науці досить ґрунтовно проаналізовано поняття правового статусу, який визначається як категорія, що має сукупність певних ознак, які складають його системну характеристику. У визначенні правового статусу державних органів багато авторів ототожнюють його з поняттям «правове становище». Такий підхід можна спостерігати у наукових працях Д. М. Бахраха, М. І. Корнієнка, Б. Н. Габрічідзе та ін.

Свого часу власний погляд на цю категорію виклали В. В. Молдован і Ф. Ф. Мелашенко, розуміючи під правовим статусом державного органу його політико-правове становище [1, с. 27].
© Сіверін Д. В., 2012

П. Є. Ніколов зазначає, що правовий статус відображає державно-політичну характеристику, становище державних органів як учасників управлінських відносин, визначає правові засоби, які використовуються ними під час вирішення покладених завдань. Відтак, ця позиція вченого підтверджується висновком, що юридичне закріплення ролі та місця суб'єктів адміністративно-правових відносин у системі відповідних органів державної влади та в системі органів управління складає їх правовий статус. М. І. Корнієнко наголошує, що до правового статусу слід віднести конкретне призначення, місце та роль у системі державних органів, оскільки саме ці ознаки розкривають державно-правову та конституційну природу цих органів.

Відповідно до Указу Президента України від 06.04.2011 № 385/2011, Державна виконавча служба України є центральним органом виконавчої влади, діяльність якого спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України через міністра юстиції України [2]. Отже, Державна виконавча служба України входить до системи органів виконавчої влади і забезпечує реалізацію державної політики у сфері організації примусового виконання рішень судів та інших органів (посадових осіб) відповідно до законів.

Правовий статус має складну структуру, а ознаки є лише одними з його складових – елементами, і це, у свою чергу обумовлює необхідність визначення загальної системи елементів правового статусу будь-якого державного органу, в тому числі Державної виконавчої служби України.

І. А. Бачило до елементів правового статусу відносить правомочність і відповідальність, але при цьому визнає додатково самостійне значення норми щодо функцій і норми щодо прав і юридичних обов'язків як складових елементів правового статусу органу [3, с. 56, 80]. Проте, Б. М. Лазарев вважає, що функції, права і обов'язки є самостійними елементами правового статусу. Він стверджував, що вони разом з «конкретними владними повноваженнями» є складовими частинами компетенції [4, с. 40, 60, 62]. Звичайно, компетенція є одним із найважливіших елементів правового статусу, юридичним вираженням соціального призначення і функцій державного органу. Проте, поняття «компетенція» не охоплює у своєму розумінні функцій цих органів, а є сукупністю повноважень, прав і обов'язків державного органу та предметів відання у конкретних сферах діяльності держави. Більш вагомою є позиція В. Б. Авер'янова, який, зокрема, підкреслює, що функції не є однопорядковим із повноваженнями елементом компетенції органу, а виражаються в ній шляхом правового закріплення (регламентації) останніх [5, с. 103]. Отже, слід підтримати погляди науковців, що функції державних органів є самостійними елементами правового статусу.

У свою чергу, Ю. О. Тихомиров акцентує увагу на природі, меті, порядку утворення і функціонування державних органів, основних

завданнях і напрямках діяльності, формах взаємовідносин з іншими ланками державного апарату [6, с. 119]. Б. М. Лазарев вважав, що розкриття змісту правового статусу передбачає надання відповідей на такі питання: а) органом якого рівня виступає даний орган: центральний, місцевий або міжтериторіальний; б) до якого виду органів він належить за змістом своєї діяльності: орган влади, орган управління, правосуддя та ін. Яке офіційне найменування цього органу; в) хто його утворює, формує особовий склад; г) кому він підпорядкований, підзвітний, підконтрольний і перед ким, хто може відмінити, призупинити, змінювати і опротестовувати його акти; д) яка компетенція органу; е) хто йому підпорядкований, підзвітний, підконтрольний, чиї акти він може відмінити, призупинити, змінювати і опротестовувати та ін.; ж) яка юридична сила актів цього органу; з) які джерела фінансування; і) чи володіє правами юридичної особи [4, с. 124]. Таке розширення елементів цілком виправдане.

Таким чином, у теоретичному розумінні відсутній єдиний підхід серед науковців у визначенні правового статусу, а існуюча багатоманітність поглядів в основному зводиться до визначення його елементів. Як правило, саме набір елементів визначає правовий статус будь-якого органу.

На думку інших вчених, елементи статусу органів державного управління обумовлені природою цих органів як носіїв правового статусу, структурою процесу управління та предметною сферою їхньої діяльності [7, с. 13]. Адже, визнаючи органи суб'єктом права, держава визначає їх правовий статус. Звідси випливає, що елементи статусу походять від самого органу як суб'єкта права. У свою чергу, служать його зовнішнім вираженням та характеристикою за різними ознаками. Це цілком співпадає з нашим поглядом на те, що ознаки органу одночасно є елементами його статусу. Однак, не у всіх наукових працях відзначається така важлива ознака органу, як право виступати від імені й за дорученням держави. На нашу думку, доцільно було б також визначити як окремий елемент правового статусу особливості історико-правового розвитку цього органу. На нашу думку, це дає можливість краще зрозуміти необхідність його виникнення та існування як одного з інститутів історичної дійсності.

За час існування державної виконавчої служби було переосмислено зміст її діяльності, місце виконавчого провадження у системі права незалежної України як завершальної стадії судового процесу та його основної функції. З початку 1999 р. в системі Міністерства юстиції України діє державна виконавча служба, яка була створена відповідно до Закону України «Про державну виконавчу службу» [8] шляхом відокремлення судових виконавців від судів.

З прийняттям Указу Президента України від 20.04.2005 № 701/2005 «Питання Міністерства юстиції України» [9], Постанови Кабінету Міністрів України від 23.04.2005 № 320 «Про утворення

урядового органу державного управління у складі Міністерства юстиції» [10] та Закону України від 23.06.2005 № 2716 «Про внесення змін до законів України «Про державну виконавчу службу» та «Про виконавче провадження» [11] розпочався новий етап реформування органів державної виконавчої служби.

Прийняття вищевказаних нормативно-правових актів дало поштовх створенню окремого урядового органу державного управління у складі Міністерства юстиції України для здійснення реалізації єдиної державної політики у сфері виконання рішень судів та інших органів (посадових осіб) із чіткою вертикаллю підпорядкованості – Департаменту державної виконавчої служби (ДДВС).

У 2007 р. набирає чинності Постанова Кабінету Міністрів України від 16.11.2006 № 1622 «Про ліквідацію Департаменту державної виконавчої служби» [12], відповідно до якої передбачено ліквідувати ДДВС, що діє у складі Міністерства юстиції як урядовий орган державного управління, а Міністерство юстиції є правонаступником ДДВС, яке повинно забезпечити виконання завдань, пов'язаних із реалізацією державної політики у сфері примусового виконання рішень судів та інших органів і передбачивши збереження правового статусу та існуючих умов фінансового і матеріально-технічного забезпечення працівників органів Державної виконавчої служби.

На шляху створення самостійного центрального органу виконавчої влади, що забезпечує реалізацію державної політики у сфері організації примусового виконання рішень судів та інших органів (посадових осіб) відповідно до законів, було прийнято низку указів Президента. Указом Президента від 09.12.2010 № 1085/2010 «Про оптимізацію системи центральних органів виконавчої влади» [13] передбачено, що з метою оптимізації системи центральних органів виконавчої влади, усунення дублювання їх повноважень, забезпечення скорочення чисельності управлінського апарату та витрат на його утримання, підвищення ефективності державного управління та відповідно до п. 15 ч. 1 ст. 106 Конституції України утворено Державну виконавчу службу України, поклавши на цю службу функції з реалізації державної політики у сфері організації виконання рішень судів та інших органів (посадових осіб) відповідно до законів, а Указом Президента України від 06.04.2011 № 385/2011 затверджено Положення про Державну виконавчу службу України [2].

Отже, на теперішній час Державна виконавча служба України (ДВС України) досягла свого найкращого правового становища на шляху реалізації державної політики у зазначеній сфері. Всебічне реформування діяльності органів Державної виконавчої служби сприяє підвищенню ефективності діяльності єдиного в Україні органу примусового виконання рішень судів та інших органів (посадових осіб) – ДВС України, зміцненню її організаційно-правової структури і, як наслідок, забезпеченню гарантій захисту прав і

охоронюваних законом інтересів громадян та юридичних осіб у процесі виконавчого провадження.

Д. М. Бахрах зауважує, що утворення, структура і порядок діяльності органів виконавчої влади в основному регламентуються нормами адміністративного права і на підставі цього доводить про існування адміністративно-правового статусу. Як зазначив Д. М. Бахрах, адміністративно-правовий статус складається з трьох блоків: 1) цільового, який визначає норми про цілі, задачі й функції та принципи діяльності; 2) організаційно-структурного, який складається з правових приписів, що регламентують порядок утворення, реорганізацію, ліквідацію органу, його структуру, лінійну і функціональну підпорядкованість; 3) компетенції як сукупності владних повноважень і підвідомчості [14, с. 85].

О. Ю. Якімов вважає, що складовими частинами правового статусу органу держави і посади є чотири елементи: цільовий блок; компетенція; організаційний блок елементів; відповідальність. При цьому в цільовий блок автор включає такі категорії, як «мета», «задача», «функції» [15, с. 16].

Підсумовуючи викладене, до елементів правового статусу Державної виконавчої служби України доцільно віднести: 1) цільовий блок; 2) організаційно-структурний блок; 3) компетенційний блок; та 4) юридичну відповідальність працівників Державної виконавчої служби України.

Зупинимось на розгляді кожного елементу адміністративно-правового статусу Державної виконавчої служби України.

До цільового блоку доцільно включити основну мету діяльності, завдання та функції Державної виконавчої служби України. У літературі неодноразово зазначалось, що особливої уваги потребують ті елементи статусу органу, які характеризують зміст його діяльності, тобто цілі, завдання, принципи, функції (напрямки) тощо. Так, закріплені правовими нормами мета і завдання вказують на досягнення економічного, соціального, правового та інших результатів у діяльності органів управління, визначаючи таким чином його спрямованість [16, с. 127].

Як вже раніше наголошувалось, головна мета діяльності Державної виконавчої служби України визначена в самій назві цієї служби і полягає у реалізації державної політики у сфері організації примусового виконання рішень судів та інших органів (посадових осіб) відповідно до законів. Ця стратегічна мета деталізується низкою нормативних актів до такого рівня, при якому кожна конкретно визначена мета виступає як завдання безпосередньої управлінської діяльності.

Відповідно до указу Президента України від 06.04.2011 № 385/2011 [2] Державна виконавча служба України здійснює наступні завдання щодо: реалізації державної політики у сфері організації примусового виконання рішень; внесення пропозицій щодо формування державної політики у сфері виконання рішень;

забезпечення своєчасного, повного і неупередженого виконання рішень у порядку, встановленому законодавством; здійснення освітньо-роз'яснювальної роботи з питань виконання рішень.

Наступним елементом, який характеризує цільовий блок, є функції органу державної влади. Спільним для усіх теоретичних положень щодо змісту функції є визначення її як певного напрямку діяльності, який характеризується однорідністю і цільовою спрямованістю. Функція управління як поняття – це певний напрям спеціалізованої діяльності виконавчої влади, зміст якої характеризується однорідністю та цільовою спрямованістю [17, с. 125]. Функції державного управління не можна ототожнювати з функціями її окремих державних органів, які є частиною апарату держави і відбиваються у компетенції, у предметі відання, у правах і обов'язках, закріплених за ними [18, с. 47]. Функції – це окремі періоди (стадії), напрямки управлінської діяльності, пов'язані між собою єдиною кінцевою метою, заради досягнення якої здійснюється процес управління. Такий підхід обґрунтували у своїх працях І. А. Бачило, Г. І. Петров, О. М. Бандурка.

Спільним для усіх теоретичних положень щодо змісту функції є її визначення як певного напрямку управлінської діяльності, який характеризується однорідністю і цільовою спрямованістю.

Таким чином, Державна виконавча служба України у відповідності до діючого законодавства [2] здійснює наступні функції: організовує у межах своїх повноважень виконання Конституції та законів України, актів Президента України, Кабінету Міністрів України, додержання прав і свобод людини та громадянина, здійснює контроль за їх реалізацією; узагальнює практику застосування законодавства з питань, що належать до її компетенції, розробляє пропозиції щодо вдосконалення законодавчих актів, актів Президента України, Кабінету Міністрів України, нормативно-правових актів міністерств та в установленому порядку подає їх міністру юстиції України; забезпечує здійснення державними виконавцями заходів примусового виконання рішень, передбачених законами; забезпечує доступ державних виконавців до баз даних і реєстрів, у тому числі електронних, що містять інформацію про боржників, їхнє майно та кошти; забезпечує ведення Єдиного державного реєстру виконавчих проваджень; здійснює державний нагляд і контроль за додержанням законодавства про виконавче провадження, правильністю, своєчасністю та повнотою вчинення виконавчих дій державними виконавцями; здійснює аналітичне, інформаційне і методологічне забезпечення роботи структурних підрозділів територіальних органів Мін'юсту України, що забезпечують реалізацію повноважень ДВС України; організовує ведення обліково-статистичної звітності та аналізу стан виконання рішень державними виконавцями; надає роз'яснення та рекомендації державним виконавцям з питань примусового виконання рішень; організовує розгляд звернень громадян і юридичних осіб з питань, пов'язаних

із діяльністю ДВС України, структурних підрозділів територіальних органів Мін'юсту України, що забезпечують реалізацію повноважень ДВС України; організовує освітньо-роз'яснювальну роботу, в тому числі в засобах масової інформації, з питань, що стосуються виконання її завдань.

Організація діяльності ДВС України може включати два елементи: а) структурний елемент; б) організаційний елемент. До структурного елемента доцільно віднести структуру органу; схему організаційного підпорядкування структурних одиниць; схему розподілу завдань, функцій кожного структурного підрозділу. До організаційного елемента – порядок взаємодії між структурними підрозділами ДВС України, з іншими органами державної влади та громадськістю.

ДВС України здійснює свої повноваження безпосередньо та через структурні підрозділи головних управлінь юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, областях, містах Києві та Севастополі, підрозділи районних, міських (міст обласного значення), районних у містах, міжрайонних та міськрайонних управлінь юстиції, що забезпечують реалізацію повноважень ДВС України.

ДВС України під час виконання покладених на неї завдань взаємодіє в установленому порядку з іншими органами виконавчої влади, допоміжними органами і службами, утвореними Президентом України, органами місцевого самоврядування, відповідними органами іноземних держав і міжнародних організацій, профспілками та організаціями роботодавців, а також підприємствами, установами, організаціями.

Але більш детально ці питання будуть становити предмет нашого подальшого наукового пошуку.

Наступним елементом правового статусу ДВС України є компетенційний блок. Слід зазначити, що обґрунтованою є позиція, що компетенція органу включає в себе два елементи – права і обов'язки. Система повноважень являє собою компетенцію вказаного органу, яка й визначає її роль та місце в системі органів виконавчої влади. Кожному виду органів виконавчої влади властиві певний обсяг компетенції та відповідні форми і напрями її реалізації. Вона закріплюється в нормативно-правових актах певного виду, які характеризуються як компетенційні нормативно-правові акти.

Аналіз змісту нормативних актів, які регламентують діяльність ДВС України, надають можливість виділити наступні повноваження, які складають їх компетентність: організовує роботу державних виконавців, перевіряє їх діяльність і вживає заходів щодо її поліпшення, здійснює керівництво, контроль і перевірку організації роботи структурних підрозділів територіальних органів Мін'юсту України, що забезпечують реалізацію повноважень ДВС України; забезпечує в межах повноважень проведення заходів щодо запобігання корупції та контроль за їх реалізацією в апараті ДВС України

та структурних підрозділах територіальних органів Мін'юсту України, що забезпечують реалізацію повноважень ДВС України; здійснює добір кадрів в апарат ДВС України та на керівні посади у структурні підрозділи територіальних органів Мін'юсту України, що забезпечують реалізацію повноважень ДВС України, формує кадровий резерв на відповідні посади, бере участь в організації роботи з підготовки, перепідготовки та підвищення кваліфікації працівників апарату ДВС України і структурних підрозділів територіальних органів Мін'юсту України, які забезпечують реалізацію повноважень ДВС України; організовує планово-фінансову роботу в апараті ДВС України, здійснює контроль за використанням фінансових і матеріальних ресурсів, забезпечує організацію та вдосконалення бухгалтерського обліку в установленому законодавством порядку; здійснює у межах повноважень разом із відповідними центральними органами виконавчої влади контроль за використанням державних коштів, передбачених для реалізації проектів, виконання програм, у тому числі міжнародних; забезпечує представництво інтересів ДВС України у судових та інших органах; організовує ведення діловодства та архіву відповідно до встановлених правил; забезпечує у межах повноважень реалізацію державної політики стосовно державної таємниці, контроль за її збереженням в апараті ДВС України; здійснює управління об'єктами державної власності; затверджує зразки та описи печаток органів державної виконавчої служби; організовує роботу щодо соціально-побутового забезпечення працівників ДВС України, їх соціального захисту.

Крім вище значених повноважень, ДВС України має право: залучати до виконання окремих робіт, участі у вивченні окремих питань учених і фахівців, у тому числі на договірній основі, працівників центральних та місцевих органів виконавчої влади; одержувати інформацію, документи і матеріали від державних органів та органів місцевого самоврядування, підприємств, установ, організацій усіх форм власності та їх посадових осіб; скликати наради, створювати комісії та робочі групи; користуватися відповідними інформаційними базами даних державних органів, державними, в тому числі урядовими, системами зв'язку і комунікацій, мережами спеціального зв'язку та іншими технічними засобами.

Розглядаючи юридичну відповідальність працівників ДВС України як елемент адміністративно-правового статусу, необхідно вказати, що в Концепції розвитку законодавства про державну службу, затвердженій указом Президента України від 20.02.2006 № 140/2006, зазначено, що негативні фактори і тенденції у функціонуванні системи державної служби спричинені значною мірою нестабільністю та неprestижністю державної служби, недодержанням у багатьох випадках вимог щодо політичної нейтральності державних службовців, запобігання конфлікту їх матеріальних та інших особистих інтересів, недопущення незаконного впливу на державних службовців під час виконання ними службових

обов'язків, невідповідності їх статусу, матеріального забезпечення та соціального захисту рівню покладеної на них відповідальності. Діяльність державних службовців залишається недостатньо відкритою та прозорою, не створено умови для належного контролю за такою діяльністю з боку суспільства, що посилює у суспільстві недовіру до органів державної влади і разом з тим створює додаткові можливості для зловживань, корупції та хабарництва, безвідповідальності державних службовців [19], що прямо стосується і державних службовців ДВС України. Також у Концепції вказано на необхідність законодавчого врегулювання відповідальності державних службовців за додержання законодавства, кваліфіковане та своєчасне виконання посадових обов'язків, ефективне використання фінансових та інших ресурсів держави, удосконалення механізму запобігання виникненню обставин, що сприяють проявам корупції та зловживанням на державній службі, конфліктам матеріальних та інших особистих інтересів, впорядкування видів стягнень.

Проблемними питаннями юридичної відповідальності працівників ДВС України у межах дослідження загальнотеоретичних проблем права певною мірою цікавилися В. Б. Авер'янов, Г. В. Атаманчук, Ю. П. Битяк, І. А. Галаган, Д. М. Лук'янець, О. І. Щербак та інші науковці. Їх роботи складають основу дослідження проблемних питань юридичної відповідальності працівників ДВС України.

На підставі аналізу юридичної літератури до ознак юридичної відповідальності посадових осіб органів ДВС України доцільно віднести таке: вона є одним із елементів правового статусу посадової особи ДВС України; зумовлена характером організаційно-службового становища посадових осіб у відповідному органі ДВС України, які наділені як внутрішніми, так і зовнішніми владними повноваженнями; виникає лише у межах службово-трудових відносин; її зміст залежить від виду службової діяльності чи характеру виконуваних службових завдань; характеризується підвищеним ступенем відповідальності, що пов'язано в першу чергу із встановленням підвищених санкцій за правопорушення, пов'язані з виконанням службових завдань; з одного боку, вона є засобом впливу на неправомірну поведінку посадових осіб ДВС України, з другого – виступає формою захисту прав, свобод і законних інтересів фізичних і юридичних осіб у державі від неправомірних дій посадових осіб; наявність спеціальних заходів відповідальності за службові правопорушення.

Таким чином, юридичну відповідальність посадових осіб органів ДВС України визначено як застосування до правопорушника, який вчинив протиправне, винне (умисне чи необережне) діяння (дію чи бездіяльність), передбачених санкцією юридичної норми заходів державного примусу, які виражаються у формі певних обмежень.

Розглядаючи юридичну відповідальність посадових осіб органів ДВС України, необхідно зупинитися на її підставах. Традиційно

виділяють дві підстави юридичної відповідальності: 1) на підставі чого особа може нести юридичну відповідальність (правова підстава); 2) за що особа може нести юридичну відповідальність (фактична підстава) [29, с. 71]. Так, правовою підставою юридичної відповідальності є правові норми, що містяться у чинному законодавстві України. Фактичною підставою застосування юридичної відповідальності є, як правило, вчинення правопорушення.

Так, державні виконавці відповідно до ст. 11 Закону України «Про державну виконавчу службу» [8] несуть дисциплінарну відповідальність у порядку, встановленому законом. У разі вчинення державним виконавцем під час виконання службових обов'язків діяння, що має ознаки злочину чи адміністративного правопорушення, він підлягає кримінальній чи адміністративній відповідальності у порядку, встановленому законом.

Встановлення юридичної відповідальності за порушення державним виконавцем своїх службових обов'язків дозволяє встановити рівень урегульованості та охорони встановленого порядку діяльності державного виконавця, визначити прогалини в адміністративно-правовій регламентації діяльності зазначених суб'єктів, є необхідною передумовою забезпечення прав та обов'язків людини в процесі реалізації адміністративно-правового статусу державного виконавця.

Отже, Державна виконавча служба України є організаційно самостійним елементом публічної влади, який наділено чітко окресленим обсягом повноважень (компетенцією) відповідно до покладених на неї завдань, складається із системи органів і посадових осіб, на яких покладено обов'язок щодо реалізації державної політики у сфері організації примусового виконання рішень, забезпечення своєчасного, повного і неупередженого виконання рішень у порядку, встановленому законодавством, які є державними службовцями, і віднесені Конституцією і законами України до системи органів публічної влади.

До елементів адміністративно-правового статусу Державної виконавчої служби України нами віднесено і досліджено: 1) цільовий блок; 2) організаційно-структурний блок; 3) компетенційний блок; та 4) юридичну відповідальність працівників Державної виконавчої служби України.

Список літератури: 1. Молдован В. В. Конституційне право : опорні концепти : слов.-довід. : навч. посіб. / В. В. Молдован, В. Ф. Мелашенко. – К. : Юмана, 1996. – 272 с. 2. Про затвердження Положення про Державну виконавчу службу України : указ Президента України від 06.04.2011 № 385/2011 // Офіційний вісник України –2011. – № 28. – Ст. 1159. 3. Бачило І. Л. Функції органів управління / І. Л. Бачило. – М. : Юрид. лит., 1976. – 198 с. 4. Лазарев Б. М. Компетенція органів управління / Б. М. Лазарев. – М. : Юрид. лит., 1972. – 280 с. 5. Авер'янов В. Б. Фактори централізації та децентралізації у структурно-функціональній організації апарату державного управління / В. Б. Авер'янов // Державне управління в Україні: централізація і децентралізація : монографія / [В. Б. Авер'янов, І. А. Грицяк, С. Д. Дубенко та ін. ; відп. ред. Н. Р. Нижник]. –

- К. : Вид-во УАДУ, 1997. – 448 с. **6.** Тихомиров Ю. А. Управление делами общества: субъекты и объекты управления в социалистическом обществе / Ю. А. Тихомиров – М. : Мысль, 1984. – 223 с. **7.** Белкин А. А. Понятие и особенности правового статуса органа советского государственного управления // Государственное управление и право: история и современность : межвуз. сб. / А. А. Белкин, Л. Ш. Гумерова. – Л. : Изд-во Ленингр. ун-та, 1984. – С. 5–14. **8.** Про державну виконавчу службу : закон України від 24.03.1998 № 202/98-ВР [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/202/98-вр>. – Редакція від 08.03.2011. **9.** Питання Міністерства юстиції України : указ Президента України від 20.04.2005 № 701/2005 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/701/2005>. – Редакція від 05.06.2005. **10.** Про утворення урядового органу державного управління у складі Міністерства юстиції : постанова Кабінету Міністрів України від 23.04.2005 № 320 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/320-2005-п>. – Втратила чинність на підставі постанови Кабінету Міністрів України від 16.11.2006 № 1622. **11.** Про внесення змін до законів України «Про державну виконавчу службу» та «Про виконавче провадження» : закон України від 23.06.2005 № 2716-IV [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2716-15>. **12.** Про ліквідацію Департаменту державної виконавчої служби : постанова Кабінету Міністрів України від 16.11.2006 № 1622 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1622-2006-п>. **13.** Про оптимізацію системи центральних органів виконавчої влади : указ Президента України від 09.12.2010 № 1085/2010 // Офіційний вісник України. – 2010. – № 94. – Ст. 3334. **14.** Бахрах Д. Н. Административное право : учебник / Д. Н. Бахрах. – М. : БЕК, 1996. – 368 с. **15.** Якимов А. Ю. Субъекты административной юрисдикции (правовой статус и его реализация) : монография / А. Ю. Якимов. – Ч. 1. Правовой статус субъектов административной юрисдикции. – М. : ВНИИ МВД России, 1996. – 68 с. **16.** Цабрия Д. Д. Статус органа управления / Д. Д. Цабрия // Советское государство и право. – 1978. – № 2. – С. 126–131. **17.** Адміністративне право : підручник / [Ю. П. Битяк (кер. авт. кол.), В. М. Гарашук, В. В. Богуцький та ін.] ; за заг. ред. Ю. П. Битяка, В. М. Гарашука, В. В. Зуй. – Х. : Право, 2010. – 624 с. **18.** Скакун О. Ф. Теория государства и права : [учебник] / О. Ф. Скакун. – Х. : Консум, 2000. – 704 с. **19.** Про Концепцію розвитку законодавства про державну службу в Україні : указ Президента України від 20.02.2006 № 140/2006 // Офіційний вісник України. – 2006. – № 8. – Ст. 421. **20.** Самощенко И. С. Ответственность по советскому законодательству / И. С. Самощенко, М. Х. Фарукшин. – М. : Юрид. лит., 1971. – 240 с.

Надійшла до редколегії 02.07.2012

На основании анализа позиций ученых относительно понимания правового статуса государственного органа выделены и исследованы элементы административно-правового статуса органов Государственной исполнительной службы.

On the basis of analysis of positions of scientists in relation to understanding of legal status of public organ the elements of administratively legal status of organs of Government executive service are distinguished and investigational.